

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

6. A pulchritudine virtutis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

Psalm. 118.
vers. 12.
negligant; sed quam sciant intel-
ligendo, faciant diligendo, in la-
titudine amoris, non in timoris
angustijs; quem servilem appel-
lat Apostolus: alius est enim ti-
mor castus permanens in sæculū
sæculi, quo timetur offendi, qui
amatur: aliter quippe timet adul-
tera virum suum, aliter casta: ad-
ultera, ne veniat; casta, ne deserat.
Hunc timorem petebat David,
dum dixit: Statue servo tuo elo-
quium tuum in timore tuo.

17.
Rosa apud
gentiles o-
bedientia:
l. 2. de Isaac
Quam potens autem sit hic a-
mor & timor, ad mandatorum
observationem; patet ex ijs, quæ
in profanis cordibus tam amor,
quam timor profanus potuit. Si
Nictam audimus, apud Chasios
tanta viguit obedientia, ut vel ad
unicum magistratū nutum se de-
rupibus præcipites darent; in a-
quas vel flammis morte contemp-
tā desilirent. Admiratus est id
Campaniæ Comes Henricus in
gente Persicâ ad montem Antil-
banum confidens: ad cuius Prin-
cipem cum divertisset; is, ut suo-
rum ad obediendum alacritatem
ostentaret, nominatim in supre-
ma turri cum alijs excubantem
evocavit; qui continuò è turri
desiliit, & obtritus vitam finijt:
cumque alios eodem modo Prin-
ceps evocare pararet, obstitit co-
mes, & precando ne id faceret,
vix tandem obtinuit.

Scipio Africanus major, ostē-

dens trecentos Romanos milites
sefe exercētes, & præterea turrim
præcellam mari imminentem ait:
Nullus horum est, qui non con-
scensâ istâ turri, semet continuò
ex illa in mare præcipitaturus sit,
si jussero. Sapienter cum Pachomio
ratiocinari possumus, cum
unicus Dei nutus tantum supra
mortalium Principum jussa emi-
neat, quantum infinita ejus Ma-
jestas illos antecellit; ejus timo-
rem & amorem ad alacritet quæ-
libet ejus jussa capessenda plus
virium, si ut par est apprehenda-
tur, habiturum esse.

Plutarchus
ad Rom.
Apop.

6. Stimulus à pulchritudine virtutis.

Geminam de virtute senten-
tiam pronuntiarunt Eth-
nici. 1. Tantum ejus esse pulchritu-
dinem, ut si oculis conspici posset,
mirabilem sui amorem in animis
nostris excitaret. 2. Illam esse in
monte constitutam, & non nisi
per ardua & confragosa magno la-
bore ad illam ascendi: commu-
nique ore circumferēbant *χαλε-
πὰ ἰὰ κατὰ*: difficilia, quæ pul-
chra.

Consentit huic pronuntiato
doctrina Christi, qui Rex justiti-
æ, sive virtutum dicitur, quòd
in ejus regno non sanguis; sed
virtus nobilitet; & sola honoris

Rrrr 3 &

& dignitatis gradus dispense. hęc primā amari, & quærī vult Christus; & pro ejus tanquam pretiofæ margaritæ acquisitione omnia vendi, amori proprio generosa abnegatione bellum indici; & per cruces continuasque sui victorias constanti animo gradum facere, nec retro converti.

Deus ipse, cui Angeli, tanquam omnium virtutum, & sanctimonix abyssus Sanctus, Sanctus, Sanctus concinunt, ut nos ad eas prosequendas extimulet seipsum pro exemplari proponit dum dicit: Estote sancti, sicut & ego sanctus sum; estote perfecti sicut Pater vester cælestis perfectus est: sed ad tam excellentem imitationem nulli nisi violenti, qui scilicet vim sibi faciunt pervenire unquam possunt.

19. Nihil molliculum, nihil fractū ad laudem pervenit, ait S. Ambrosius, regnum cælorum cogitur, & cogentes rapiunt illud: Virtutem proinde, similem terræ promissionis esse ait, si fructuum ubertatem aspicias, fecundasque ejus proventiones, cogitationum primitias, meritorū vindemiam, quæque frumento vino & oleo replet interiorem domum; sed ad illam non nisi per arentes deserti saltus, & laboriosam circuitionem, multaque cū finitimis bella perveniri posse. Cui consentiēs grandenus eremi incola, ideo

ajebat, non proficimus, quia patientiam non habemus in opere, volumusque virtutem sine labore possidere. Da mihi hominem, dicebat S. P. Ignatius, qui labori continenter te vincendi & domandi seridè velit incumbere, & paucis hebdomadis ego tibi illum Sanctum, hoc est omni virtute instructum reddam.

Expertus est hujus pronuntiationi veritatem magnus ille Barlaam Josaphati instructor; qui laboriosam esse virtutem confessus, eam tamen ubi ad habitum perducta fuerit, vix evelli posse, miræque facilitate in actum ferri ajebat, suoque id confirmabat exemplo: cum enim præsentix divinæ, & contemplationis habitum jam acquisivisset, mentemque interdum vellet ad alia divertere, tantam in eo difficultatem, molestiamque percipiebat; ut id nullo modo ab animo impetraret qui ad contrariam cogitationem inflecti non poterat, & continuo ad Dei præsentis contemplationem cum voluptate revolvebat.

Quid plura! quod asperum, hispidum & horridum est in acquisitione virtutis, id, illa jam paratā, in plenos voluptatis latices redundat, animamque admirabili suavitate perfundit: testatur id egregius inter Christianos Japon, qui post quatuor annos tetri carceris,

Ad quam molliculam pervenit. L. 3. Ep. ult. L. 2. de Abraham. c. 7.

20. Barlaam experientia. c. 19. c. 21.

21. Sed spiritus abeunt in rosas.

ceris, in epistola ad amicum, inter cetera ita loquitur : Jam video, irrisiones, contemptus, carceris molestias, opprobria, reliquaſque molestias regum opibus, & coronis esse antepohendas ; quadriennium exegi in ergastulo, & vix unum diem ibi me fuisse existimo: ita sensus intimæ voluptatis omnem carceris amaritudinem absorbit.

7. Stimulus, Sanctorum exempla.

22. Exempla Sanctorum. In vita.

In Conf. Quæ sunt potiora verbis.

In prologo. Barlaam.

Hortabatur S. Antonius, ut ea sibi frequenter ante oculos ponerent: Recordamur, aiebat, quæ sancti quique fecerunt, ut exempli memoria animum incitet ad virtutem, refrænet à vitiis. Hærentem in primis conversionis initiis ob difficultates S. Augustinum, cælum ipsam ostensis puerorum puellarumque exemplis animavit, hoc solum ingeminans: non poteris quod isti, & ista? Exempla præceptis potiora plerique antiquorum censuere, quod S. Joannes Damascenus hoc probat argumento: Siquidem, inquit, si cui difficilis via in eunda est, non perinde quisque monendo ac cohortando persuaserit, ut eam ingrediatur, ac ostendendo multos eam confecisse ac tandem percommodum diverso-

riū nactos esse, Tertullianus hæc in parte Ethnicos laceffit. Multi, inquit, inter vos ad patientiam doloris hortantur, Cicero in Tullianis; Seneca, Diogenes, Pyrrhus, Callinicus; nec tamen tot verba inveniunt discipulos, quot Christiani factis docendo.

In Apol.

Zeno Philosophus, de animi immortalitate disserens, aiebat ad eam sibi persuadendam plus habere virium Indi Philosophi exemplum, qui ut illam probaret, se publicè flammis extracto rogo consumendam tradebat, quàm aliorum Philosophorum prolixæ ad eum veritatem stabiliendam disputationes. Cicero etiam plus Reipublicæ detrimenti adferre Principem malo exemplo, quàm peccato asseruit: quia peccatum non vulgatum soli Principi nocet, exemplum ad plures transit. Ad eundem modum Sanctorum exempla plus Ecclesiæ prodesse existimo, quàm opera intra humilitatis latebras recondita.

Sive bona.

De legibus.

Sive mala.

Hoc in se expertum S. Franciscum affirmat S. Bonaventura: Ex recordatione, inquit, Sanctorum, tanquam lapidum ignitorum, in Deificum recalescebat incendium. Hoc de se prædicat etiam S. Augustinus: Exempla Sanctorum, inquit; quos de nigris lucidos, & de mortuis vivos feceras, congesta in sinum cogitationis nostræ, urebant, & consumebant

23. Patet in S. Francisco.

In ejus vita.

Conf. ss. 9. c. 2.